

Барзова. (укорно). Господине, вие ако сте простъ, азъ не съмъ. Моето ателие се посъщава отъ елита.

Гановъ. Пъкъ нашето масло се казва Голио. И вашия — елитъ — петъ пари не струва при нашето Голио.

Барзова (къмъ Самокосовъ)! Извинявайте, г-нъ Самокосовъ, че ви създадохъ малко неприятностъ... Съ такива простаци не желая да бжда тукъ. Отивамъ си — а утре ще ви подиря. Сега ви зная адреса. Сбогомъ! (излиза).

XII.

Гановъ. Не ѝ бележете, г-нъ Самокосовъ. Отъ жена друго неможешъ чу.

Зановъ. То и ние ще си ходимъ. Ще ни направишъ рекланата, нали?

Самокосовъ. Добре, добре. Елате утре, ще ви представя единъ образецъ.

(Двамата се сбогуватъ).

XIII.

(Самокосовъ е самъ и дълго се чуди).

Самокосовъ. Не знамъ да се смѣя ли или да плача! (Хваща си корема). Колко съмъ гладенъ! Кой знае, кога ще се завърне оня шуракъ!

(Гановъ полуотваря вратата).

Самокосовъ. Да не сте забравили нѣщо?

Гановъ. Не! Една госпожица ни срещна, та ни пита за васъ. Че рекохъ да ѝ покажа